

Sygn. akt II AKa 403/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Anna Kalbarczyk (spr.)

Sędziowie: SA Ewa Gregajtys

SA Izabela Szumniak

Protokolant: Aleksandra Duda

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2021 roku

sprawy J. Z., ur. (...) w B., syna J. i K.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 15 lipca 2020 roku, sygn. akt V K 250/19

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;*
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. kwotę 738 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, w tym podatek VAT;*
- 3. zwalnia oskarżonego J. Z. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 403/20</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 lipca 2020 roku,
sygn. akt V K 250/19, wydany w sprawie J. Z..**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

#

#

co do kary

co do środka karnego lub innego
rozstrzygnięcia albo ustalenia

co do winy

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
I.	<p>pkt 1, 3 – rażąca obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenie, to jest art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi, że oskarżony J. Z. popełnił zarzucany mu czyn z art. 280 § 2 k.k.</p> <p>pkt 2 – rażąca obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenie, to jest art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie do ustalenia przebiegu zdarzenia zeznań złożonych przez pokrzywdzoną na rozprawie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
1. Apelacja obrońcy oskarżonego nie zawiera żadnych zasadnych zarzutów i nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom skarżącej, sąd pierwszej instancji wyjaśnił wszystkie istotne dla wydania rozstrzygnięcia okoliczności i nie dopuścił się obrazy wskazanych		

w apelacji przepisów procedury karnej. Sąd dokonał oceny dowodów nie wykraczając poza ramy określone dyspozycją art. 7 k.p.k., co sprawia, że ocena ta pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu. Natomiast jej efektem są prawidłowe ustalenia faktyczne.

2. Zarzutów opartych na obrazie art. 7 k.p.k., sprowadzających się do dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o analizę wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, nie można ograniczać jedynie do zaprezentowania własnego, arbitralnego stanowiska ukierunkowanego jedynie na dowody korzystne dla oskarżonego, to znaczy jego wyjaśnienia. Nie można również ograniczyć się do prostego zanegowania oceny sądu i stwierdzenia, że za wiarygodne winny być uznane jedynie wybrane dowody, bądź ich część. Taki sposób kwestionowania trafności orzeczenia nie może być uznany za skuteczny. Koniecznym jest wykazanie, że zaprezentowane dowody przeciwne, ocenione swobodnie, nie jednostronnie, czy też dowolnie, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego winny uzyskać walor wiarygodności. Natomiast dowody, na których oparł się sąd i poczynił na ich podstawie ustalenia, w świetle zasad określonych w art. 7 k.p.k., są tego waloru pozbawione.

3. Kolejną kwestią wymagającą omówienia jest podnoszenie zarzutu opartego na obrazie art. 5 § 2 k.p.k. Od dawna jednolicie prezentowany jest pogląd, że przepisy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny.

Zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. może nastąpić dopiero wówczas, gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny, podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 k.p.k., a tak przeprowadzona ocena dowodów nie usunie wciąż istniejących wątpliwości. Zasadnym byłby zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k., w sytuacji gdy sąd orzekający poweźmie wątpliwości i nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonego. A tak w tej sprawie się nie stało.

4. Przechodząc do kwestii oceny dowodów w kontekście zarzutów apelacji faktem jest, że bezpośrednimi świadkami zdarzenia z dnia 16 sierpnia 2019 roku byli pokrzywdzona S. T. i oskarżony J. Z.. Innych osób widzących to zdarzenie nie udało się ustalić.

5. Świadek K. S. (1) pojawił się na miejscu już po odejściu oskarżonego, natomiast policjant W. K. przybył na miejsce po zawiadomieniu Policji o rozboju. O ile osoby te nie były naocznymi świadkami, o tyle relacje o jego przebiegu znali od pokrzywdzonej S. T., co ważne relacji bezpośredniej po zdarzeniu.

6. Kontrola instancyjna podniesionych zarzutów przeprowadzona w oparciu o argumentację zawartą w uzasadnieniu środka odwoławczego prowadzi do wniosku, że ocena sądu pierwszej instancji zasługuje na pełną aprobatę. Sąd prawidłowo uznał zeznania S. T. za wiarygodne i na nich oparł ustalenia faktyczne. Pokrzywdzona w sposób spójny, logiczny i konsekwentny opisała przebieg zdarzenia. Świadek nie miała żadnego powodu, by bezpodstawnie

obciążyć oskarżonego, który był dla niej osobą obcą. Prawidłowo oceniono, że rozbieżności w jej zeznaniach dotyczą szczegółów, które dla oceny prawnokarnej działania oskarżonego nie mają znaczenia. Już same zacytowane w apelacji wyrywkowe zdania z zeznań świadków i notatki urzędowej wskazują, że rozbieżności w zeznaniach wynikają ze sposobu przesłuchania i czasu, kiedy były składane.

7. Nie bez znaczenia dla oceny zeznań S. T. ma fakt, że świadek w dniu zdarzenia była kobietą w starszym wieku, 79-letnią, w dniu rozprawy 80 # letnią. Czyn oskarżonego, mężczyzny wówczas 57 – letniego, był dla niej zdarzeniem traumatycznym, a jego przebieg miał wysoce stresujący charakter.

8. Świadek, gdy była słuchana procesowo, jak również gdy relacjonowała przebieg zdarzenia partnerowi, czy policjantom, który jako pierwsi przyjechali na miejsce za każdym razem mówiła, że oskarżony groził jej nożem. Nigdy nie zmieniła tych depozycji i nie poddawała tej okoliczności w żadną wątpliwość.

9. Zeznania świadka S. T. nie są ograniczone jedynie do kwestii związanych z użyciem noża przez oskarżonego, choć w tej części są kwestionowane przez obrońcę jako niewiarygodne. Świadek relacjonowała zdarzenie jako całość i jako całość jej zeznania winny być oceniane. Natomiast na treść zeznań wpływa wiele okoliczności, sposób przesłuchania, liczba osób przesłuchujących, sposób formułowania pytań, ale także dociekań, co do okoliczności ważkich dla pytającego. W toku

postępowania przygotowawczego S. T. przesłuchiwał jedynie policjant, w toku postępowania sądowego świadek odpowiadała na pytania stron i sądu. Jej zeznania, co oczywiste nie mogą brzmieć tak samo, gdyż nikt relacjonując jakiegokolwiek zdarzenie wielokrotnie, jeżeli nie ma wyuczonej kwestii na pamięć, nie używa takich samych słów, nie tworzy tożsamyh zdań. Poza tym niewątpliwie znaczenie dla możliwości odtwarzania postrzeżeń ma wpływ czasu, wiek, stres jaki towarzyszy w trakcie dokonywania czynności procesowych.

10. S. T., gdy była przesłuchiwana po raz pierwszy, odnośnie użycia noża, podała „On naszedł ze strony banku i przysiadł się do mnie, gdy siedziałam na ławce (...). Powiedział „20 złotych ku...”, ja odpowiedziałam, że nie mam. Wtedy on wyciągnął nóż – nie jestem w stanie określić szczegółów wyglądu tego noża, bo bardzo się bałam. Powiedział też „Jak Cię dźgnę i torbę wyrwę, to zaraz zobaczę ile masz pieniędzy”. Ja wtedy wstałam i uciekłam do drugiej ławki tej określonej na szkicu jako ławka 3 i tam usiadłam. Zobaczyłam jednak, że ten mężczyzna obszedł plac z drugiej strony (...) i znowu idzie w moim kierunku, trzymając w ręku butelkę z jakimś białym płynem i kielbasę. Kiedy podszedł do ławki i chciał na niej usiąść, to się zerwałam i usiadłam na ławkę numer 5.” (k. 13)

11. Zeznania pokrzywdzonej z następnego dnia są bardzo krótkie, aczkolwiek pokrzywdzona po raz kolejny wskazała, że zatrzymany mężczyzna, czyli oskarżony to ten, który „zażądał ode mnie pieniędzy grożąc mi nożem.” (k. 32v).

12. Na rozprawie świadek w trakcie relacji spontanicznej zeznała „(...)

podszedł pan – świadek wskazuje na oskarżonego. Jedną torbę miał na plecach, był w kurtce, drugą torbę miała w rękę i jeszcze jakąś siatkę w drugim rękę. (...) Prawie już przechodził i cofnął się dwa kroki i dwadzieścia złotych chciał ode mnie, a ponieważ ja nie miałam nic (...) i z krzykiem do mnie „dawaj ty ku..., co dla bezdomnego nie masz? To zaraz będziesz miała.” Nie wiem skąd wyciągnął noża. Ja nie jestem taka bojaźliwa, ale nie mogłam się podnieść. Ja nie wiem jak się podniosłam i do tyłu i uciekłam. (...) Usiadłam sobie na drugiej ławce i czekałam na K. (...). W międzyczasie przyszedł K. z lodami. Powiedziałam zobacz co on robi, że na mnie noża wyciągnął.” (k. 287).

13. Odpowiadając na pytania pokrzywdzona podała „Gdzieś musiał mieć ten nóż, czy w torbie, czy w rękawie. To szybko się stało. Ja widziałam tylko trzonek. Ja wiem, że był nóż, ale z tego wszystkiego nie potrafię go opisać. Nie mogę określić bliżej tego noża. Wielkość tego noża to ze 30 cm. (...) Chciał tylko dla bezdomnego dwadzieścia złotych. Ja mu odpowiedziałam, że nie mam. I w tym momencie on wyjął nóż i powiedział „zaraz będziesz miała.” Ja nie pamiętam, czy coś jeszcze powiedział, od ku... mnie nawyzywał.” (k. 287 – 288).

14. Po odczytaniu wcześniejszych zeznań świadek podtrzymując je podała, że nie pamiętała, że oskarżony się do niej przysiadł. Nie miała natomiast wątpliwości, że oskarżony to mężczyzna, który zażądał od niej pieniędzy i jej groził. Nie była w stanie stwierdzić, który z zabezpieczonych u oskarżonego noży okazanych jej na zdjęciu to był ten nóż, który ona widziała, stwierdzając, że upłynęło dużo

czasu, a ona widziała tylko kawałek trzonka.

15. Świadek tożsamy przebieg zdarzeń podała policjantowi, który przyjechał na interwencję. W. K. zeznał, że od pokrzywdzonej dowiedział się, że oskarżony podszedł do niej jak siedziała na ławce i zażądał 20 zł, a gdy mu odmówiła otworzył torbę i pokazał jej nóż mówiąc „dawaj pieniądze kurwo bo Cię zabiję”. Następnie poszedł za nią na drugą ławkę i groził nożem, że ją zabije jeżeli nie da mu pieniędzy (notatka k. 1). Tożsama relacja została podana przez W. K., gdy był słuchany w charakterze świadka (k. 2v).

16. Zeznania S. T. odnośnie przebiegu zdarzenia były, w jego najistotniejszych elementach dla oceny prawnokarnej zachowania oskarżonego, na każdym etapie postępowania tożsame. Oczekiwanie, że osoba przesłuchiwana będzie używała tych samych sformułowań i tożsamo formułowała myśli, czy też nie będą zachodziły w jej pamięci typowe procesy zapominania, jest alogiczne. Taka relacja świadczyłaby, że zeznania są wyuczone, nie są odtwarzane w sposób swobodny i spontaniczny. Poza powyższym treść zeznań jest uzależniona od tego, w jakim odstępie czasowym od zdarzenia następuje przesłuchanie. Jak wskazuje doświadczenie życiowe im później, tym są one mniej szczegółowe, pewne ślady pamięciowe się zacierają, nakładają na siebie. Dlatego pierwsza relacja jest tak istotna przy czynieniu prawdziwych ustaleń faktycznych. Co więcej oczekiwanie, że świadkowie ze słyszenia będą relacjonowali to czego się dowiedzieli w tożsamy sposób jak

pokrzywdzona jest niemożliwe do zrealizowania. Każda osoba kładzie nacisk na inne elementy, dobiera inne słowa, tym samym jej relacja może być # co do szczegółów # różna.

17. Nie sposób przyjąć za zasadną argumentację obrońcy, że materiał dowodowy nie wskazuje, że do użycia noża w ogóle doszło. Pokrzywdzona za każdym razem, gdy była słuchana w charakterze świadka, bądź gdy relacjonowała przebieg zdarzenia innym osobom, twierdziła, że po tym jak odmówiła wydania pieniędzy oskarżony wyjął nóż i groził jej nim żądając ich wydania.

18. Znalezione u oskarżonego w torbie zaraz po czynie dwa noże, o długości 24 cm. i 22 cm. potwierdzają relację pokrzywdzonej. Co więcej były one podobnej długości jak wskazywała świadek około 30 cm.

19. Reasumując pokrzywdzona nigdy nie miała wątpliwość, że oskarżony wyjął nóż i nim groził, by uzyskać pieniądze. To, że po okazaniu na rozprawie zdjęć ujawnionych noży, nie była w stanie wskazać, czy jeden z nich to z pewnością nóż, którym jej grożono nie świadczy, że noża nie użyto. Wynikało to z tego, że pokrzywdzona S. T. widziała jedynie trzonek/kawałek trzonka. Nie świadczy to natomiast, że błędnie oceniła narzędzie. Biorąc pod uwagę doświadczenie życiowe świadka wynikające z samego wieku, nie sposób przypuszczać, że w taki sposób określiłaby inny przedmiot.

20. Również fakt, że oskarżony J. Z. miał przy sobie dużą liczbę toreb nie świadczy, że nie mógł wyjąć noża z jednej z nich. Siatkę

można bowiem trzymać w ręku i wyjąć nóż, można przełożyć siatkę z ręki do ręki, torbę pozostawić przewieszoną cały czas na ramieniu, wszystko zależy od predyspozycji manualnych oskarżonego. W toku postępowania karnego nie ujawniły się żadne okoliczności mogące poddawać w wątpliwość zdolność poruszania rękoma przez oskarżonego. Fakt nieustalenia dokładnego sposobu manewrowania siatkami nie podważa zeznań pokrzywdzonej, która za każdym razem podawała, że oskarżony po jej odmowie wydania pieniędzy wyciągnął nóż i jej nim groził.

21. Biorąc pod uwagę zasady wyszczególnione w art. 7 k.p.k., czyli zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że pierwsza relacja S. T. tuż po zdarzeniu, najpełniej odzwierciedla jego przebieg. Zeznania złożone po upływie niespełna roku noszą cechy niepamięci szczegółów, na co zresztą świadek sama wskazała. Jej zeznania, jako całość, stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy i prawidłowo stały się podstawą czynionych ustaleń faktycznych. Również nie podważa jej relacji, to, że na rozprawie pamiętała, jakie lody kupił wówczas jej przyjaciel. Pamięć ludzka jest bowiem wybiórcza i ma tendencję do zacierania traumatycznych śladów pamięciowych.

22. Zeznania świadka K. S. (2) nie są niespójne, czy też sprzeczne ze sobą. O ile nie był on bezpośrednim świadkiem zachowania oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonej, o tyle widział jego zachowanie w stosunku do innych osób przebywających tego dnia na Palcu H.. Jego zeznania

są nie tylko spójne ze sobą, ale także z zeznaniami pokrzywdzonej. Nie sposób przyjąć jakie powody miałyby S. T., by bezpodstawnie pomówić oskarżonego o używanie noża i jeszcze nakłonić do tego swojego partnera. Natomiast jego relacja odnośnie zachowania oskarżonego od momentu, gdy powrócił z lodami jest tożsama na każdym etapie postępowania.

23. Cała argumentacja w apelacji odnosząca się do rzekomej dowolności oceny materiału dowodowego skupia się w zasadzie na oczekiwaniu, że wszystkie osoby i te będące bezpośrednimi świadkami zdarzenia i te które o nim usłyszały, pozostaną za każdym razem jednakowo brzmiące, co jest niemożliwie. Natomiast twierdzenia, że pokrzywdzona mogła mieć jakieś nieokreślone pobudki, by bezpodstawnie oskarżyć J. Z., gdyż „ludzie kierują się różnymi motywami składając zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa” (str. 9 apelacji) są to czyste dywagacje, do których nie sposób się odnieść.

24. Zupełnie niezrozumiałe są twierdzenia obrońcy, że nie doszło do posługiwania się nożem w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. Obrońca na poparcie tej teorii wskazała, że oskarżony „nie wykonał jakiegoś ruchu nożem w stronę pokrzywdzonej, nie podążał za nią i dalej nie wygrażał nożem żądając pieniędzy”. Takie dodatkowe zachowanie oskarżonego nie jest niezbędne dla przypisania znamion rozboju kwalifikowanego. Tym bardziej nie było koniecznym stwierdzenie, że oskarżony zadał jakikolwiek cios pokrzywdzonej, czy też przyłożył nóż do jej ciała. Ustalenie, że J. Z. wyjął nóż i

groził nim pokrzywdzonej, gdy ta odmówiła wydania pieniędzy, jest wystarczające do przypisania czynu z art. 280 § 2 k.k. Nawet ustalenie, że oskarżony nie zamierzał zrealizować kierowanej groźby użycia przemocy, bądź nie chciał zrobić krzywdy pokrzywdzonej, nie wpływa na ocenę prawną rozboju kwalifikowanego. Do przypisania działania w ramach art. 280 § 2 k.k. wystarczające jest samo okazanie noża pokrzywdzonej w celu skłonienia jej do wydania pieniędzy. Posługiwanie się nożem może przyjąć różnorakie formy, także jego celowe zademonstrowanie. Natomiast sposób użycia noża może wpłynąć na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu i w konsekwencji na wymiar kary.

25. Poza powyższym oskarżony nie stanął pod zarzutem dokonania czynu z art. 280 § 2 k.k., tylko usiłowania jego popełnienia. To, że pokrzywdzona nie wydała pieniędzy nie świadczy, że przesłanka rozboju kwalifikowanego „z pewnością nie nastąpiła”, jak próbuje dowieść obrońca. Z zeznań pokrzywdzonej wynika wprost, że użycie noża było motywowane zamiarem zaboru pieniędzy, gdyż oskarżony wyjął go po jej odmowie i zagroził „jak Cię dźgnę i torbę wyrwę, to zaraz zobaczę ile masz pieniędzy”. Nie sposób przyjąć, że wyjęcie noża miało inny cel, aniżeli zmuszenie pokrzywdzonej groźbą jego użycia, do wydania pieniędzy.

26. Nie są również zasadne twierdzenia obrońcy oskarżonego, że doszło do usiłowania nieudolnego, gdyż pokrzywdzona nie miała pieniędzy. Takie stwierdzenie jest sprzeczne z treścią materiału dowodowego. Jak zeznała S. T. przy pierwszym przesłuchaniu

posiadała przy sobie drobnym bilonem 5 zł. (k. 13).

27. Tym samym z uwagi na to, że wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z wiarygodnym materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków, nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Słusznie zostały uznane jako przyjęta linia obrony. Sąd nie neguje, że noże, które nosił przy sobie służyły mu do przyrządzania posiłków a nosił je przy sobie, gdyż jest osobą bezdomną. Nie wyklucza to natomiast, że użył jednego z nich do zmuszenia pokrzywdzonej, by wydała mu pieniądze.

28. Bez znaczenia natomiast dla oceny sądu wyrokującego w sprawie ma ocena dokonana przez sąd stosujący tymczasowe aresztowanie, który zalecił uzupełniające przesłuchanie świadków, co zresztą uczyniono.

29. Reasumując argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem bazuje na przedstawieniu dowodów w sposób wybiórczy i instrumentalny, częściowo w sposób sprzeczny z ich treścią.

Lp.	Zarzut	
	Punkt 1 zarzut ewentualny – obrazy art. 63 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>Zarzut ewentualny obrazy przepisów prawa materialnego – art. 63 § 1 k.k. – został przez obrońcę cofnięty, wobec wydania przez sąd pierwszej instancji postanowienia w trybie art. 420 § 1 k.p.k. w tym przedmiocie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Punkt 4 – obraza przepisów postępowania tj. § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (dalej rozporządzenie)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>1. Wysokość kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w tym możliwość ich podwyższenia do wysokości nieprzekraczającej 150%, sąd ustala uwzględniając nakład pracy adwokata, w szczególności czas poświęcony na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczbę stawiennictw na czynności procesowe, w tym na rozprawach i posiedzeniach, stopień zawiłości sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.</p> <p>2. Sąd pierwszej instancji przyznał obrońcy oskarżonego kwotę 1.107 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. Z., w tym 207 zł podatku VAT. Opłata netto</p>		

wynosiła zatem 900 zł. Koszty te obejmowały opłatę w sprawie objętej śledztwem - 300 zł (§ 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia) oraz opłatę za obronę z postępowaniu przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją - 600 zł (§ 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia).

3. Oceniając zasadność wniosku obrońcy oskarżonego o podwyższenie wynagrodzenia do 150% stawki, wskazać należy, że sprawa J. Z. zawiera obecnie 4 tomy akt sądowych. W sprawie wyznaczono jeden termin rozprawy, na którym zapadł wyrok. O ile obrońca między innymi brała udział w posiedzeniach i była obecna na rozprawie, sporządzała środki odwoławcze od zapadłych orzeczeń w przedmiocie tymczasowego aresztowania, o tyle nie jest to ponadstandardowy zakres podejmowanych czynności. Zakres i nakład pracy nie odbiegał od typowych czynności, jakie podejmuje obrońca wypełniając swe obowiązki z urzędu. Tym samym mając na uwadze charakter sprawy, obszerność materiału dowodowego i udział obrońcy w czynnościach procesowych nie sposób przyjąć, by zasadnym byłoby podwyższenie stawki do 150%.

Lp.	Zarzut	
	Zarzut ewentualny punkt 2 - rażąca niewspółmierność kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

1. Sąd karny uprawniony jest do wymierzenia kary wedle swego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę. Zgodnie z treścią art. 53 k.k. wymierzając karę należy mieć na uwadze, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Decydując o wymiarze kary sąd uwzględnia także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, motywację i sposób zachowania się sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Udowodnione ustalenia faktyczne, rozpatrywane jako całość, w powiązaniu z dyrektywami zawartymi w art. 53 k.k., wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego decydują, jakiego wyboru należy dokonać, by kara była uznana za sprawiedliwą, nie przekraczała stopnia winy, ale też spełniła wszystkie swoje cele.

2. Kara orzeczona J. Z. w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

3. Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, nie sposób przyznać racji obrońcy, że kara powinna zostać wymierzona w niższym wymiarze, gdyż przestępstwo pozostało w stadium usiłowania, oskarżony zażądał niewielkiej kwoty pieniędzy, a pokrzywdzona nie doznała żadnego uszczerbku na zdrowiu.

Okolicznościami łagodzącymi nie jest to, że oskarżony nie zadał pokrzywdzonej żadnego ciosu. obrońca przywiązując dużą wagę do tego, że oskarżony nie wyrządził szkód fizycznych nie zauważa, że nie jest to jedyny aspekt jego czynu. Nie sposób bowiem nie zauważyć, że oskarżony zaatakował kobietę starszą, bo (...), która po południu wyszła na spacer ze swoim przyjacielem. Z jej zeznań wynika, że zdarzenie było dla niej wysoce stresujące, bardzo się bała, a nie będąc osobą bojaźliwą, strach ją na tyle sparaliżował, że początkowo nie mogła się podnieść z ławki.

4. Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest wysoki, a sposób i okoliczności popełnionego czynu wskazują, że jest osobą niebezpieczną. O stopniu demoralizacji oskarżonego i nieskuteczności procesu resocjalizacji świadczy także jego kryminalna przeszłość, gdyż jest on osobą sześciokrotnie karaną.

5. Mając powyższe na względzie orzeczona kara, w jej dolnych granicach, nie może być uznana za rażąco surową, wręcz jest karą łagodną.

6. Nie zachodzą także przesłanki do jej nadzwyczajnego złagodzenia. Aby móc zastosować art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wskazujący na sposób złagodzenia kary, muszą zaistnieć przesłanki do jej złagodzenia, których sam obrońca nie wskazuje. W przypadku oskarżonego nie zachodzi żadna przesłanka określona w art. 60 § 1 k.k. Oczywiście sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w

szczegółności jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, bądź ze względu na postawę sprawcy. Niemniej jednak żadna z okoliczności sprawy nie wskazuje, by zachodził w tej sprawie szczególnie uzasadniony przypadek. Nie ma również zastosowania art. 14 § 2 k.k., gdyż dowiedziono, że czyn oskarżonego nie był usiłowaniem nieudolnym.		
	Wniosek	
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Niezasadność zarzutów apelacyjnych.	
	o zmianę wyroku w zakresie orzeczonej kary i orzeczenie kary nadzwyczajnie złagodzonej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Niezasadność zarzutu rażącej niewspółmierności kary i brak podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary.	

4. OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE	
---	-------------	--

	- brak -
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Utrzymano zaskarżony wyrok w całości.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacji.	

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. kwotę 738 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, w tym podatek VAT
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Zwolniono oskarżonego J. Z. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa

7. PODPIS	
Anna Kalbarczyk	
Ewa Gregajtys Izabela Szumniak	

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w całości		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary I		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana